

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: L. N.
bytem X
zastoupen Mgr. Janem Jaklem, advokátem
sídlem Dělnická 1628/9, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2024, č. j. PK-VVŽÚ/1603/24,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Rozhodnutím Městského úřadu ve Stodě (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 30. 11. 2023, č. j. 1166/23/OOŽU (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), byla žalobci podle § 58 odst. 1 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „*ŽZ*“), zrušena živnostenská oprávnění k provozování živností s předměty podnikání *Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Opravy silničních vozidel* (dále jen „*Živnosti*“), neboť žalobce nesplňoval všeobecnou podmínku provozování živnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) ŽZ. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2024, č. j. PK-VVŽÚ/1603/24 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“).

II.

Žaloba

2. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobce svou žalobu odůvodnil dva žalobními body: nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí a nesprávností závěru správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí.
4. žalobce předeslal, že je nutno bezúhonnost ve smyslu § 6 odst. 2 ŽZ, s odkazem na odbornou literaturu¹ a judikaturu², posuzovat se zohledněním souvislosti konkrétního spáchaného úmyslného trestného činu s konkrétní aprobovanou činností konkrétního podnikatele, tedy zda je tato souvislost natolik úzká, že je nutné zamezit podnikání z důvodu ochrany práv třetích osob. Souvislost skutkové podstaty, resp. trestného činu s podnikáním je nutné vykládat úžeji než podle obecných trestněprávních předpisů s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit, tedy zda povaha trestné činnosti způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu konkrétní aprobované činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality.
5. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, zda a proč s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem tohoto případu existuje důvodná obava, že žalobce bude nadále poškozovat zájmy jedinců a společnosti, a proto jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné.
6. Zadruhé žalobce namítl, že zrušení jeho Živností nepřiměřeně zasahuje do jeho práva na podnikání, protože byl nedůvodně preferován veřejný zájem na ochraně před protiprávním jednáním nad ochranou práva jednotlivce na svobodné podnikání. Podle žalobce žalovaný neaplikoval test přiměřenosti správně, protože došel k paušálnímu závěru, že zločin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby převažuje nad právem na podnikání, a nepřihlédl k následujícím individuálním okolnostem případu. Žalobce dosahoval čistých měsíčních výdělků 65 000 Kč, z nichž hradil nájemné bytu/dílny/provozovny 10 000 Kč, běžný chod domácnosti matky a invalidního otce 15

¹ KUNŠTÁTOVÁ, Tatiana. § 6 [Všeobecné podmínky provozování živnosti]. In: SOLOMONOVÁ, Kristýna, BALADA, Lukáš, KUNŠTÁTOVÁ, Tatiana, DICKELT, František. Živnostenský zákon. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 167, marg. č. 12

² rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 As 286/2018-26, ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 As 229/2014-36, ze dne 27. 3. 2023, č. j. 3 As 230/2022-28, ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 146/2018-18, Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 24. 2. 2021, č. j. 52 A 42/2020-52, Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 11. 2020 č. j. 57 A 56/2020-46, Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2022, č. j. 55 A 36/2022-43, Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2020, č. j. 29 A 90/2018-38, a nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08

000 Kč a splátku daňového dluhu 66 000 Kč. Ocitne-li se žalobce v prodlení s měsíční splátkou daňového dluhu, bude jeho daňový dluh navýšen o 1 000 000 Kč, finanční úřad zahájí proti žalobci soudní spor, resp. exekuci, a může dojít k přeměně podmíněně uloženého trestu odnětí svobody na trest nepodmíněný. Žalobce sice může pracovat jako automechanik v zaměstnaneckém poměru, avšak tak by dosahoval jen hrubého měsíčního výdělku cca 35 000 Kč, což by bylo pro žalobce likvidační, neboť by to vylučovalo plnění splátek daňového dluhu a vedlo by to k přeměně podmíněného trestu. Žalobce zdůraznil, že výše měsíční mzdy poskytované na trhu práce pro automechanika nedosahuje výše průměrného čistého měsíčního výdělku, na který žalobce dosahoval jako živnostník. Podle žalobce měly správní orgány posoudit i to, zda se lze důvodně obávat, že žalobce bude svým podnikáním poškozovat zájmy jedinců a společnosti, a zda je možné postupem státu dosáhnout zajištění vyměření daní. Žalobce k veřejnému zájmu konstatoval, že bude-li vykonávat závislou činnost, nebude schopen platit splátky daňového dluhu, jeho trest bude přeměněn a daňová pohledávka státu nebude uspokojena.

7. Žalobce zdůraznil, že správní orgány měly při hodnocení přiměřenosti přihlédnout i k tomu, že za vzniklé daňové nedoplatky a následné trestní stíhání žalobce nese zodpovědnost účetní. Od zahájení podnikatelské činnosti žalobce v roce 2013 účetní vedla žalobci účetnictví, podávala za něj daňová přiznání, zastupovala žalobce v daňových řízeních a spravovala jeho datovou schránku. Žalobce se až následně dozvěděl, že k výkonu činnosti daňového poradce účetní neměla oprávnění (služby žalobci tak poskytovala protiprávně) a že jeho účetní a daňová evidence není vedena správně, což vedlo ke stanovení daňových nedoplatek ve výši jednotek miliónů korun a dále penále a pokut ve výši přesahující několik stovek tisíc korun. Jakmile se o tom žalobce dozvěděl, smlouvu s účetní vypověděl a s finančním úřadem uzavřel dohodu o splátkách. Žalobce o nedostatecích evidencí nevěděl, účetní ho neinformovala ani o daňových kontrolách, k úkonům daňového řízení se nedostavovala. Účetní obdobným způsobem způsobila škodu i jiným daňovým subjektům. Účetní na náhradu škody způsobené žalobci v exekuci plnila cca 500 000 Kč, kdy na její nemovitosti vázlo zástavní právo z rozhodnutí správce daně.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobní body vypořádal v napadeném rozhodnutí jako odvolací námítky.
10. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 As 229/2014-36, žalovaný uvedl, že jeho právní závěry byly odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí naplněny. U rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2023, č. j. 3 As 230/2022-28, žalovaný vysvětlil, proč se na posuzovanou věc nevztahuje. Dále žalovaný citoval právní závěry uvedené v bodech 27 a 29 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2023, č. j. 30 A 73/2021-57 (žalovaný však uvedl, že tím odkazuje na rozsudek téže spisové značky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2022 čl. 64).

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

11. Vzhledem k tomu, že oba účastníci výslovně vyjádřili svůj souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (žalobce v žalobě a žalovaný ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí, soud v souladu s § 75 odst. 3 s. ř. s. nepřihlížel.
13. Žaloba je nedůvodná.
14. Z § 5 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 1 písm. b), odst. 2 ve spojení s § 58 odst. 1 písm. a) ŽZ vyplývá, že živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění podnikající fyzické osobě, pokud byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s jejím podnikáním, anebo s předmětem jeho podnikání, ledaže se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
15. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že rozsudkem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 10. 5. 2023, sp. zn. 24 T 121/2022, který nabyl právní moci dne 6. 6. 2023, byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a byl odsouzen k dvouletému trestu odnětí svobody, podmíněně odloženému na zkušební dobu v trvání dvou let (dále jen „*trestní rozsudek*“).
16. Ze skutkové věty trestního rozsudku vyplývá, že žalobce *jako osoba samostatně výdělečně činná* od ledna 2017 do dubna 2019 vědomě nevedl řádně svou daňovou evidenci (neevidoval veškeré daňové doklady, nevedl skladovou evidenci zásob, evidenci zakázek, evidenci hotovostních plateb, nezajistil inventarizaci majetků a závazků k datu daňových závěrek), a v důsledku toho neuhradil daň z příjmů fyzických osob ve výši nejméně 307 710 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši nejméně 1 216 930 Kč.
17. Z odůvodnění trestního rozsudku (zejména str. 13 až 15) je zřejmé, že trestní soud dospěl k závěru o vině žalobce z následujících důvodů. Odpovědnost za vedení evidence nesl žalobce, kdy nedostatky ve vedení daňové evidence byly prokázány zprávami správce daně o provedených kontrolách a závěry znaleckého posudky ing. B.. Tohoto jednání se žalobce dopustil vědomě a záměrně, což dovodil trestní soud především z výpovědi účetní, která uvedla, že žalobce na vadnost vedení daňové evidence opakovaně marně upozorňovala, když žalobce takto postupoval se záměrem minimalizovat daňovou povinnost. Trestní

soud poukázal na to, že žalobce je dospělou a svéprávnou osobou, která jako osoba samostatně výdělečně činná vykonává vlastní podnikatelskou činnost a je tak nutné u ní předpokládat přiměřenou míru vědomosti o povinnostech, která jsou s podnikatelskou činností spojena, jednak přiměřenou míru opatrnosti. Obhajobu žalobce, že věcem účetním či daňovým nerozuměl a vše za něj dělala a měla odborně zajišťovat účetní, trestní soud vyhodnotil jako účelovou, jíž se žalobce chtěl vyhnout se své trestní odpovědnosti. Odborná způsobilost účetní přitom nebyla zpochybněna ani znalcem ani správcem daně, kdy na závěrech trestního soudu nemění nic ani elektronický platební rozkaz ukládající účetní povinnost k náhradě škody žalobci, protože bylo rozhodováno v rozkazním řízení bez projednání věci v ústním jednání soudu za účasti stran řízení, a to na rozdíl od trestního řízení, kde byla otázka odborného působení účetní podrobena přezkumu v rámci znaleckého posudku ing. B. i v rámci kontroly prováděné správcem daně s odlišným závěrem. Na závěru o dostatečné odborné způsobilosti účetní nemohla nic změnit podle trestního soudu její pochybení ve vztahu k žalobci v jiné souvislosti nebo ve vztahu k jiným jejím klientům. Trestní soud uzavřel, že žalobce vědomě a záměrně, motivován minimalizací daňové povinnosti, nepřiznal a nezaplatil za předmětná zdaňovací období daň z příjmu fyzických osob a daň z přidané hodnoty v rozsahu, který by odpovídal jeho skutečné podnikatelské činnosti.

Východiska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí

18. Obecně platí, že zopakuje-li žalobce v žalobě pouze argumenty uvedené v odvolání, značně to snižuje jeho šance na procesní úspěch s žalobou, protože předmětem soudního řízení správního je posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, které odvolací námitky posoudilo. Nezpochybňuje-li žalobce kvalifikovaným způsobem právě posouzení odvolacích námitek provedené v napadeném rozhodnutí, nevylicí-li žalobce v žalobě, které závěry žalovaného, pokud jde o posouzení odvolacích námitek, považuje za nesprávné, postačí správnímu soudu vyjít ze závěrů napadeného rozhodnutí a odkázat na ně. Jinak řečeno, přepíše-li žalobce do žaloby argumentaci, kterou uplatnil v odvolacím řízení, aniž by reagoval na způsob, jakým jeho námitky vypořádal žalovaný správní orgán v rozhodnutí o odvolání, může správní soud převzít závěry žalovaného správního orgánu, neboť posuzuje stejně formulované námitky a žalobce k těmto závěrům nenabídl žádnou polemiku.³
19. Srovnáním obsahu odůvodnění odvolání žalobce v posuzované věci ze dne 7. 2. 2024 a žaloby soud zjistil, že žalobce prakticky přepsal své odvolací námitky do žaloby, kdy zhusta nezměnil ani své označení jako *Účastník* v odvolání na označení *Žalobce*. Konkrétně: Naprostá obsahová shoda panuje mezi body 2.1. až 2.9., 3.1. až 3.9. (včetně důkazních návrhů) a 4.1. až 4.10. žaloby a týmiž body odvolání.⁴ Doplnění odvolání a žaloba vykazuje obsahově po stránce věcné argumentace obsahově jen tři rozdíly: Žalobce do žaloby přidal bod 2.10., tučně vtištěnou větu na konci bodu 4.2. a body 5.1. až 5.5.
20. Z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS).

³ srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2024, č. j. 10 As 68/2024–62, body 10 a 11, ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020–52, bod 18, ze dne 19. 7. 2024, sp. zn. 2 Afs 43/2023–44, bod 12, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31 a v těchto rozsudcích citovaná judikatura

⁴ žalobce jen body 3.1. až 3.4. na str. 7 odvolání přecísloval v žalobě na body 4.7. až 4.10.

21. Důvodem napadeného rozhodnutí byl právní závěr, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s jeho podnikáním, který správní orgány odůvodnily následovně.⁵
22. Trestním rozsudkem bylo prokázáno, že žalobce ve značném rozsahu zkrátil daň a spáchal tím zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, kdy tento trestný čin byl spáchán v souvislosti s podnikatelskou činností žalobce tak, že žalobce úmyslně krátil daň, která měla být odvedena z příjmu získaného při podnikatelské činnosti. Souvislost trestného činu žalobce s podnikáním spočívá v tom, že žalobce jej spáchal jako osoba samostatně výdělečně činná při výkonu své podnikatelské činnosti, konkrétně při výkonu Živností – trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby patří mezi hospodářské trestné činy, jejichž skutková podstata s podnikáním jako takovým souvisí. Správní orgány dospěly k závěru, že zrušení Živností je přiměřeným a opodstatněným zásahem do práva žalobce na podnikání: Správní orgány vyšly z toho, že účelem podmínky bezúhonnosti je obrana státu proti živnostenskému podnikání těch osob, u nichž se lze důvodně obávat, že budou podnikáním poškozovat zájmy jedinců a společnosti. Smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti, omezující základní právo na podnikání, je tak ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Správní orgány provedly test proporcionality a zkoumaly, zda je zrušení Živností přiměřené zásahu do práv žalobce na podnikání z pohledu vhodnosti, potřeby a přiměřenosti. Správní orgány pak dospěly k závěru, že zrušení Živností je vhodné (způsobí dosáhnout zamýšleného cíle ochrany před společensky škodlivým jednáním žalobce), potřebné (do doby zahlázení trestu nebude smět žalobce při výkonu Živností daň krátit) i přiměřené. Přiměřenost správní orgány dovodily z toho, že zvolené opatření omezující právo žalobce na podnikání nepřesahuje svými negativními důsledky pozitiva, která představují veřejný zájem na těchto opatřeních vedoucích ke správnému vyměření daní jako jednoho z příjmů veřejných rozpočtů, z nichž jsou následně financovány činnosti ve veřejném zájmu. Ochrana tohoto státního a společenského zájmu před dalším páčáním zločinu zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby tak převažuje nad ochranou práva jednotlivce na svobodné podnikání.
23. Správní orgány se vypořádaly i s námitkami žalobce směřujícími k tomu, že za pochybení žalobce nese odpovědnost účetní, kdy měly tuto obranu za nepodstatnou vzhledem k trestnímu rozsudku. Správní orgány poukázaly na to, že trestní soud v trestním rozsudku zdůraznil, že spor žalobce s účetní byl rozhodnut v rozkazním řízení bez projednání věci v ústním jednání soudu za účasti stran řízení, přičemž v trestním řízení byla otázka odborného působení účetní u žalovaného podrobena přezkumu v rámci znaleckého posudku ing. B. a v rámci kontroly prováděné správcem daně s výsledným závěrem, že k odborné činnosti účetní nejsou výhrady. Přitom podnikající žalobce měl mít vědomost o povinnostech spojených s podnikatelskou činností a měl být přiměřeně opatrný a mít odpovídající přehled o rozsahu své daňové povinnosti. K námitce, že zrušení Živností bude pro žalobce likvidační, správní orgány uvedly, že situaci žalobce zohlednily, ale i tak považovaly zrušení Živností za přiměřené, neboť žalobce si může vydělávat i jinak než podnikáním, kdy je na trhu práce poptávka po kvalitních zaměstnancích a po zahlázení trestu žalobci nic nebrání v ohlášení živností. Pokud živnostník ztratí bezúhonnost ve smyslu ŽZ, nemá živnostenský úřad jinou možnost než živnostenské oprávnění zrušit.

⁵ viz str. 3, 5 a 6 prvoinstančního rozhodnutí a str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí

Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

24. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvážil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí.⁶
25. Dle názoru zdejšího soudu napadené rozhodnutí netrpí vadami, v důsledku nichž by mohlo být považováno za nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný o odvolání žalobce rozhodl, i proč tak učinil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal jednotlivé odvolací námitky. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce žalovaného na jednotlivé odvolací námitky žalobce, tak i konkrétní úvahy žalovaného. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a tyto považuje za dostatečné, není povinen ve svém rozhodnutí uvádět důvody další, či dále jakkoli rozvádět argumentaci správního orgánu prvního stupně. Teprve v případě, že odvolání přináší nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Obsahuje-li však již prvostupňové rozhodnutí svou argumentací vypořádání námitek odvolacích, nemusí odvolací orgán slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně a postačí, že na ni odkáže. Žalovaný v projednávané věci postupoval zcela

⁶ srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08

v souladu s těmito požadavky. To, že žalovaný i správní orgán prvního stupně právně vyhodnotily skutkový stav shodně, nemůže samo o sobě znamenat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

26. Pokud žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí⁷ z důvodu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval tím, zda a proč s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem tohoto případu existuje důvodná obava, že žalobce bude nadále poškozovat zájmy jedinců a společnosti, šlo o námitku neopodstatněnou.
27. Jak soud výše popsal, správní orgány srozumitelně a logicky vysvětlily, že obavu z budoucího protiprávního jednání žalobce v rozporu s veřejným zájmem dovodily z následujících konkrétních skutkových okolností případu: Jelikož žalobce při výkonu Živností úmyslně a záměrně ve značném rozsahu zkrátil daň, spáchal zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku jednoznačně v souvislosti se svou podnikatelskou činností. Souvislost je přitom zřejmá - nevykonával-li by žalobce právě tyto Živnosti, nemohl by úmyslně zkrátit stát na daních, kdy povinnost platit tyto daně žalobci vznikla právě v důsledku výkonu Živností. Právě protiprávní (úmyslné) jednání žalobce, které bylo předmětem trestního rozsudku, je důvodem vzbuzujícím obavu, že se tohoto protiprávního jednání bude dopouštět i v budoucnu, nebyly-li by mu Živnosti zrušeny. Pokud tedy žalobce v žalobě uvedl, že odůvodnění uvedeného závěru v napadeném rozhodnutí zcela absentuje, nemohl mu soud přisvědčit.

Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí

28. Vzhledem k přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nic nebránilo zdejšímu soudu v tom, aby správnost úvah správních orgánů v mezích žalobních námitek věcně posoudil.
29. Soud předznamenává, že při posouzení důvodnosti této žalobní námítky vycházel ze závěrů judikatury správních soudů, které popsal žalobce v bodech 2.1. až 2.9. žaloby a jež soud specifikoval v bodě 4 odůvodnění tohoto rozsudku. Zejména soud při svých úvahách vyšel z toho, že podmínkou zrušení živnostenského oprávnění je zjištění natolik úzké souvislosti konkrétního spáchaného úmyslného trestného činu s konkrétní aprobovanou činností podnikatele, že je nutné zamezit takovému podnikání z důvodu ochrany práv třetích osob.
30. Žalobce tvrdil, že byl správními orgány nedůvodně preferován veřejný zájem na ochraně před protiprávním jednáním nad ochranou práva jednotlivce na svobodné podnikání, když měl za to, že správní orgány při posouzení přiměřenosti dostatečně nezohlednily, že nebude-li žalobce smět vykonávat Živnosti, klesnou jeho měsíční příjmy (z 65 000 Kč čistého z podnikání na 35 000 Kč hrubého z pracovního poměru, kdy jeho nutné měsíční výdaje přesahují v součtu i dosahovaný výdělek z podnikání) a v důsledku toho žalobce ztratí výhodu splátek, navýší se jeho daňový dluh a jeho podmíněně uložený trest odnětí svobody bude přeměněn na trest nepodmíněný.
31. Jak soud uvedl výše, správní orgány žalobcem uvedené argumenty nepominuly a vypořádaly je ve svých rozhodnutích.⁸ Přesto žalobce uvedenou argumentaci doslovně

⁷ nově oproti odůvodnění odvolání – viz bod 2.10. žaloby

⁸ Jelikož tuto námitku uplatnil žalobce ve svém vyjádření již v řízení před správním orgánem prvního stupně, vyjádřilo se k ní už prvoinstanční rozhodnutí.

přepsal ze svého odvolání do žaloby a na posouzení správních orgánů v žalobě nijak nereagoval.⁹

32. Správní orgány situaci žalobce nezpochybňovaly a negativní ekonomické dopady zrušení Živností nebagatelizovaly. Žalobce přitom v žalobě nenamítal, že by správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav – vytykal jim jen vadné hodnocení zjištěného skutkového stavu. Hodnocení správních orgánů, že přes všechny jeho zjištěné důsledky je zrušení Živností přiměřené jeho zásahu do práv žalobce, soud aprobuje a souhlasí se správními orgány, že žalobce může zajišťovat prostředky ke své obživě a k úhradě svých závazků zaměstnaneckým poměrem, kdy takové omezení žalobce je přiměřené důvodům přijatého řešení a skončí zahrazením odsouzení žalobce. Správní soudy opakovaně judikují, že odsouzený si může prostředky k obživě zajistit i prostřednictvím závislé činnosti, kdy s ohledem na současnou situaci na trhu práce existuje velká poptávka po zaměstnancích s řemeslnou kvalifikací.¹⁰ Obiter dictum soud dodává, že vznik daňového dluhu, který žalobce splácí, je následkem *úmyslné* trestné činnosti žalobce, tudíž nelze vnímat jako nespravedlivý nebo nepřiměřený požadavek na splnění tohoto dluhu.
33. Podle žalobce¹¹ správní orgány v testu přiměřenosti chybovaly, protože v případech zločinu zkrácení daně z podnikatelské činnosti (situace žalobce a situace obdobné) by bylo nutno vždy zrušit živnostenské oprávnění, což odporuje individuálnímu posouzení. Žalobce dále namítal, že správní orgány měly posoudit, zda se lze důvodně obávat, že žalobce bude svým podnikáním poškozovat zájmy jedinců a společnosti, a zohlednit, že zrušením Živností se zvýší pravděpodobnost, že daňový dluh nebude uhrazen.
34. Námitky nebyly důvodné. Jak bylo výše uvedeno, správní orgány řádně odůvodnily své závěry, neboť srozumitelně i logicky vysvětlily, že úmyslného trestného činu se žalobce dopustil při výkonu Živností, tedy jednoznačně v souvislosti s podnikáním, neboť zkrátil daně, jimiž byl zatížen v důsledku svého podnikání. Žalobce úmyslně spáchal předmětný zločin jako podnikatel a při podnikání. Současně správní orgány vysvětlily, že nepříznivé důsledky zrušení Živností spočívající v omezující práva žalobce na podnikání mají na misce vah nižší váhu než veřejný zájem na vyměření daní jako jednoho z příjmů veřejných rozpočtů, z nichž jsou následně financovány činnosti ve veřejném zájmu. Soud tyto úvahy aprobuje, stejně jako závěr správních orgánů, že právě spáchání předmětného úmyslného zločinu žalobcem představuje důvod obavy, že by při pokračování Živnostech nadále zasahoval do popsaného veřejného zájmu. Posouzení správních orgánů je tedy individuální, nikoli paušální, protože zohlednilo konkrétní skutkové okolnosti trestného činu spáchaného úmyslně žalobcem a učinily z nich správný závěr, že právě tento trestný čin souvisí s Živnostmi žalobce natolik úzce, že je nutné zamezením dalšího podnikání žalobci chránit práva třetích osob. To, že skutkově obdobné situace budou posouzeny shodně, neznamená, že jde o závěry paušální a nikoli individualizované. U trestného činu krácení daně, poplatku a jiné povinné platby spáchaného žalobcem je podstatný samotný charakter trestné činnosti.¹² Pokud se žalobce dovolával toho, že zrušení Živností povede k tomu, že daňový dluh neuhradí, takovou námitku žalobce ve správním řízení neuplatnil

⁹ viz srov. body 3.1. až 3.9. odůvodnění odvolání a body 3.1. až 3.9. žaloby

¹⁰ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 146/2018-18, bod 23, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2023, č. j. 30 A 73/2021-57, bod 29

¹¹ viz oproti odvolání nová argumentace v bodech 5.1. až 5.5. žaloby, obsahově nová v rozsahu bodů 5.2., 5.3. a 5.4. g) a h), 5.5. poslední řádek

¹² srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2024, č. j. 5 As 311/2022-17, bod 25

– námitka mimoběžně pomíjí, že smyslem zákonné regulace zrušení živnostenského oprávnění je obrana státu proti živnostenskému podnikání těch osob, u nichž se lze důvodně obávat, že budou podnikáním poškozovat zájmy jedinců a/nebo společnosti, tedy zamezení vzniku negativních důsledků *budoucího* podnikání, nikoli vytvoření optimálních podmínek pro odsouzeného podnikatele ke splnění závazků vzniklých následkem trestného činu, za nějž byl odsouzen.¹³ Soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že povaha trestné činnosti žalobce způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu rušených Živností a zásah do práva žalobce na podnikání není v rozporu s principem proporcionality.

35. Žalobce dále v žalobě zopakoval svou odvolací argumentaci, že za vzniklé daňové nedoplatky a následné trestní stíhání žalobce nese zodpovědnost účetní, že účetní obdobným způsobem způsobila škodu i jiným daňovým subjektům a že účetní na náhradu škody způsobené žalobci v exekuci plnila cca 500 000 Kč, kdy na její nemovitosti vázlo zástavní právo z rozhodnutí správce daně.
36. Námitka nemohla být opodstatněná již jen z důvodu, že žalobce při její formulaci zcela pominul, že správní orgány k jeho totožné námitce vznesené ve správním řízení s odkazem na trestní rozsudek uvedly, že (i) za pochybení žalobce dle znaleckých závěrů ing. B. a kontroly provedené správcem daně účetní odpovědnost nenese a že (ii) exekuční titul žalobce proti účetní nemůže vzhledem ke skutkovým zjištěním trestního soudu a charakteru civilního rozkazního řízení první závěr zvrátit. Žalobce s těmito závěry správních orgánů v žalobě nepolemizoval, tudíž soud neměl důvod je přezkoumávat. Obiter dictum soud uvádí, že uvedené závěry jednoznačně plynou z odůvodnění trestního rozsudku.
37. Z povahy věci nemůže mít na odpovědnost účetní za zločin žalobce vliv to, zda a jak plnila účetní své závazky vůči jiným svým klientům - již trestní soud uvedl, že na závěru o dostatečné odborné způsobilosti účetní nemohla nic změnit její případná pochybení ve vztahu k jiným jejím klientům, kdy trestní soud uzavřel, že žalobce vědomě a záměrně, motivován minimalizací daňové povinnosti, nepřiznal a nezaplatil za předmětná zdaňovací období daň z příjmu fyzických osob a daň z přidané hodnoty v rozsahu, který by odpovídal jeho skutečné podnikatelské činnosti. Soud vyhodnotil holé žalobní tvrzení¹⁴, že na nemovitosti účetní vázlo zástavní právo z rozhodnutí správce daně tak, že tím mínil žalobce osvědčovat nespolehlivost či nedůvěryhodnost účetní, nicméně tato námitka je nepřipadná ze stejných důvodů jako námitka, že účetní způsobila škodu jiným svým klientům. Rozhodující byl závěr trestního soudu, že na zločinu žalobce se účetní nijak nepodílela a odpovídá za něj výlučně žalobce.
38. Žalobce k důkazu označil listiny obsažené ve správním spisu.¹⁵ Správním spisem však správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70). Soud ověřil, že i důkaz označený žalobcem v bodě 4.8.

¹³ srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2023, č. j. 30 A 73/2021-57, bod 27

¹⁴ nové oproti odvolání

¹⁵ viz body 3.4. a 4.6. žaloby

žaloby je součástí správního spisu. Všechny přílohy žaloby tak byly zahrnuty ve správním spisu.¹⁶

39. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

40. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. září 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

---

¹⁶ k žalobě bylo přiloženo i podání žalobce ze dne 22. 11. 2023 (čl. 95 – 98 soudního spisu), které žalobce v žalobě k důkazu neoznačil, ale i to bylo součástí správního spisu